

Libris **.RO**

Respect pentru oameni și cărți

Bestseller *New York Times*

JULIE BUXBAUM

SPUNE-MI
TRĂI LUCRURI
DESPRE TINE

Traducere din engleză de
Cosmin Maricari

COLECȚIA
YOUNG
ADULT

Tell Me Three Things de Julie Buxbaum.

Copyright © 2016 by Julie Buxbaum

© Storia, 2016, pentru ediția în limba română

Toate drepturile rezervate. Nicio parte din această carte nu poate fi reprodusă sau difuzată în orice formă sau prin orice mijloace, scris, foto sau video, exceptând cazul unor scurte citate sau recenzii, fără acordul scris din partea editorului.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Spune-mi trei lucruri despre tine / Julie Buxbaum ; trad.: Cosmin Maricari. -
București : Storia, 2016

ISBN 978-606-94251-2-1

I. Maricari, Cosmin (trad.)

821.111(73)-31=135.1

REDACTOR COORDONATOR: Ruxandra Tudor

REDACTOR: Tudorița Șoldănescu

CORECTOR: Rodica Crețu, Paula Rotaru

ILUSTRAȚIE COPERTĂ ȘI DESIGN: Fésüs L. Barna

DTP: Dragoș Tudor

La șapte sute treizeci și trei de zile după ce a murit mama, la patruzeci și cinci de zile după ce tata s-a căsătorit pe ascuns cu o străină pe care a cunoscut-o pe internet, la treizeci de zile după ce am lăsat totul în urmă și ne-am mutat în California și la doar șapte zile după ce am început clasa a XI-a la un liceu nou-nouț, unde am aproximativ zero prieteni, primesc un e-mail. Ceea ce e destul de ciudat, o scrisoare anonimă care apare din senin în inboxul meu, ba chiar una semnată cu bizarul pseudonim Cineva Nimeni, însă viața mea a ajuns de nerecunoscut în ultima vreme, așa încât nimic nu mi se mai pare șocant. Atât a durat, șapte sute treizeci și trei de zile în timpul cărora am simțit exact opusul normalului, pentru a învăța o lecție de viață importantă: poți deveni imun la lucrurile ciudate.

Către: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)

De la: Cineva Nimeni (cinevanimeni@gmail.com)

Subiect: ghidul tău călăuzitor la Liceul Wood Valley

bună, domnișoară Holmes. nu ne-am întâlnit în realitate și nici nu sunt convins că ne vom întâlni vreodată. adică, probabil că ne vom întâlni la un moment dat, poate c-o să te întreb cât e ceasul sau ceva la fel de banal și de demn de dispreț, însă n-o să ajungem să ne cunoaștem, cel puțin nu în vreun fel care să conteze... de aceea m-am gândit să-ți scriu sub protecția anonimatului.

și, da, îmi dau seama că sunt un puști de 16 ani care tocmai a folosit expresia „sub protecția anonimatului”. și iată: primul motiv pentru care nu-mi vei afla niciodată numele real. nu aș putea niciodată să trăiesc cu rușinea că m-am exprimat atât de pretențios.

„sub protecția anonimatului”? pe bune?

și, da, îmi dau seama și că majoritatea oamenilor ar fi trimis un SMS, însă nu știu cum aș fi putut să fac asta fără să-ți spun cine sunt.

te-am urmărit la școală. nu într-un mod ciudat. deși mă-ntreb dacă nu mă face un ciudat chiar faptul că am folosit cuvântul „ciudat”? mă rog, doar că... mă intrigă. probabil că ai observat deja că școala noastră e un pustiu populat în principal cu păpuși Barbie și Ken, cu părul blond și ochii goi, iar tu ai ceva... nu doar faptul că ești nouă, deși noi, ceilalți, suntem colegi de școală de la vârsta de cinci ani, dar e ceva în felul în care te miști și vorbești. de fapt, nu vorbești, ci ne privești ca și cum am fi subiectul unui documentar bizar de pe National Geographic, iar lucrul ăsta mă face să cred că e posibil să fii diferită de toți ceilalți idioți de la școală.

mă faci să vreau să știu ce se întâmplă în capul tău. o să fiu sincer: de obicei nu mă interesează ce se întâmplă în capetele altora. cel propriu îmi dă destul de furcă.

ideea acestui e-mail este de a-ți împărtăși din experiența mea. Îmi pare rău să fiu cel care îți dă această veste rea, dar nu e deloc ușor să te descurci în sălbăticia din Liceul Wood Valley. locul ăsta pare cald și primitiv, avem cursuri de yoga și de meditație, colțuri pentru lectură și o cafenea pe roți (scuză-mă, o Kafenea), însă, ca orice alt liceu din America (poate chiar și mai rău), locul ăsta e o zonă de război.

așa că mă ofer să-ți fiu spiritul călăuzitor. îmi poți pune orice întrebare (doar să nu mă întrebi cine sunt) și eu o să fac tot posibilul să-ți răspund: cu cine să te împrietenești (lista scurtă), de cine să te ferești (lista mai lungă), de ce să nu mănânci hamburgeri vegetarieni de la cantină (e o poveste lungă, pe care nici n-ai vrea s-o afli, dar implică niște spermă de atleți), cum să iei nota 10 la ora doamnei Stewart și de ce nu trebuie niciodată să te așezi lângă Ken Abernathy (probleme de flatulență). a, și fii atentă la ora de sport, domnul Shackleman le obligă pe toate fetele drăguțe să facă mai multe ture de stadion, ca să le poată admira fundurile.

cred că sunt destule informații, pentru început.

și, măcar de curtoazie, bun venit în junglă.

al tău, cu sinceritate, Cineva Nimeni

Către: Cineva Nimeni (cinevanimeni@gmail.com)

De la: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)

Subiect: Farsă complexă?

CN: vorbești serios? Sau e vreun soi de farsă de inițiere, ca într-o comedie romantică stupidă? Vrei să mă convingi să-ți împărtășesc cele mai profunde și mai întunecate gânduri/temeri și apoi, BAM!, când mă aștept mai puțin, o să le postezi pe Tumblr și eu o să fiu bătaia de joc a Liceului WV? Dacă e așa, te joci cu cine nu trebuie. Am centura neagră la karate. Pot să îmi port singură de grijă.

Dacă nu e o glumă, mulțumesc pentru ofertă, dar, nu, mulțumesc. Vreau să fiu reporter într-o bună zi. Mai bine mă obișnuiesc cu zonele de război încă de acum. Și oricum, sunt din Chicago. Cred că mă descurc în Valley.

Către: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)

De la: Cineva Nimeni (cinevanimeni@gmail.com)

Subiect: nicio farsă, complexă sau altminteri

nu e nicio farsă, jur. și nu cred că am văzut niciodată o comedie romantică. șocant, știu. sper că lucrul ăsta nu dezvăluie vreun defect major al meu.

știi că jurnalismul este o profesie pe moarte, nu? poate că ar trebui să aspi să devii un blogger de război

Către: Cineva Nimeni (cinevanimeni@gmail.com)

De la: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)

Subiect: Spam personalizat?

Foarte amuzant. Stai, chiar e spermă în hamburgerii vegetarieni?

Către: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)

De la: Cineva Nimeni (cinevanimeni@gmail.com)

Subiect: tu, Jessie Holmes, ai câștigat 100 000 000 de dolari de la un prinț nigerian.

nu doar spermă, ci chiar spermă de jucători de lacrosse* transpirați.

aș evita și carnea tocată, doar ca să nu-ți asumi niciun risc. de fapt, mai bine nu te apropii deloc de cantină. poți să ieși salmonella de la rahaturile alea.

Către: Cineva Nimeni (cinevanimeni@gmail.com)

De la: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)

Subiect: O să-ți trimit detaliile contului meu bancar imediat.

cine ești?

* Lacrosse este un sport de contact, disputat între două echipe ale căror jucători folosesc crosse cu o plasă la capăt pentru a manevra o minge de mici dimensiuni și a înscrie în poarta echipei adverse (n.t.).

Către: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)

De la: Cineva Nimeni (cinevanimeni@gmail.com)

Subiect: și copii după certificatul de naștere & permisul de conducere, te rog.

nu. asta n-o să se întâmple.

Către: Cineva Nimeni (cinevanimeni@gmail.com)

De la: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)

Subiect: Normal, și ai nevoie și de numărul meu de asigurare socială, nu?

Bine. Dar spune-mi măcar un lucru: de ce nu folosești majuscule? Ți s-a stricat tasta Shift?

Către: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)

De la: Cineva Nimeni (cinevanimeni@gmail.com)

Subiect: și înălțimea și greutatea, te rog

sunt teribil de leneș.

Către: Cineva Nimeni (cinevanimeni@gmail.com)

De la: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)

Subiect: ÎN SFÂRȘIT, ajungem la lucrurile personale

Leneș și vorbește. Interesantă combinație. Și totuși ai găsit timpul să folosești majuscule pentru numele proprii?

Către: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)

De la: Cineva Nimeni (cinevanimeni@gmail.com)

Subiect: și numele de față al mamei tale

nu sunt chiar un filistin total.

Către: Cineva Nimeni (cinevanimeni@gmail.com)

De la: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)

Subiect: Leneș, vorbăreț ȘI indiscret

„Filistin” e un cuvânt mare pentru un adolescent.

Către: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)

De la: Cineva Nimeni (cinevanimeni@gmail.com)

Subiect: leneș, vorbăreț, indiscret și... frumos

și asta nu e singurul lucru care e... hei! m-am abținut să fac gluma evidentă fix la timp. mi-ai întins o capcană. era să cad în ea.

Către: Cineva Nimeni (cinevanimeni@gmail.com)

De la: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)

Subiect: leneș, vorbăreț, indiscret, frumos și... modest

Asta a spus și ea.

Vedeți, asta e faza cu e-mailurile. Nu aș putea niciodată să-i vorbesc așa cuiva, față în față. Grosolan. Sugestiv. Ca și cum aș fi genul de față căreia să-i iasă tipul ăsta de glumă. Care ar ști, de-ar fi față în față

cu un membru real al speciei masculine, cum să flirteze și să-și treacă degetele prin păr și, dacă se ajunge până acolo, să facă mult mai mult decât să sărute. (Țin să precizez că știu cum să sărut. Nu zic că aș lua nota maximă la un examen pe această temă sau, mai știi, aș câștiga medalia de aur la Olimpiada de sărutat, dar sunt destul de sigură că nu sunt îngrozitoare. Știu asta pe cale pur comparativă. Adam Kravitz. În clasa a IX-a. El: numai salivă și o limbă furioasă, ritmică, ca un zombie care încerca să-mi înfulece capul. Eu: participantă de bunăvoie, am avut fața iritată trei zile.)

Conversațiile pe e-mail sunt ca un diagnostic de ADHD*: primești, cu siguranță, mai mult timp să rezolvi subiectul. În viața reală, reiau în minte conversațiile purtate, după ce acestea sunt gata, le editez până când îmi perfecționez replicile și le transform în tachinări inteligente, relaxate și fără efort – toate calitățile care par să fie naturale la alte fete. În diagrama Venn** a vieții mele personalitatea mea imaginară și cea reală nu s-au suprapus niciodată. Însă când vorbesc cu cineva prin e-mail sau SMS am parte de acele câteva momente în plus de care e nevoie pentru a deveni o versiune mai bună a mea. Să devin fata care se află la acea glorioasă intersecție a cercurilor Venn.

Ar trebui să fiu mai atentă. Îmi dau seama acum. *Asta a spus și ea.* Pe bune? Nu mă pot decide dacă a fost genul de lucru pe care-l spune un tip dintr-o frăție sau o târfă. Oricum nu e genul de lucru pe care să-l spun eu. Și, mai important, habar nu am cu cine vorbesc. E puțin

* ADHD (Attention Deficit Hyperactivity Disorder), în limba română „tulburare hiperchinetică cu deficit de atenție”, este o tulburare psihiatrică ce se manifestă, în primul rând la copii, prin imposibilitatea de a se concentra asupra unui subiect sau a unei acțiuni (n.t.).

** Metoda diagramelor Venn reprezintă o modalitate de verificare a validității inferențelor prin intersectarea unui număr de cercuri, fiecare cerc reprezentând un termen al inferenței (n.t.).

probabil ca CN să fie vreun spirit caritabil căruia i s-a făcut milă de fata cea nouă. Sau, chiar și mai bine, un admirator secret. Desigur, ăsta a fost primul lucru la care s-a gândit creierul meu hrănit o viață întreagă cu mult prea multe comedii romantice și cărți cu întâmplări improbabile. De ce credeți că l-am sărutat pe Adam Kravitz? Era vecinul meu în Chicago. Ce poveste mai bună decât aceea în care fata descoperă că dragostea adevărată o aștepta, tot timpul ăsta, chiar vizavi? Desigur, vecinul meu s-a dovedit a fi un zombie cu salivă acidă, dar nu contează. Cât trăiești, înveți.

Sunt convinsă că CN e o glumă crudă. Probabil că nici măcar nu-i un „el”. Doar o fată rea care profită de cei neajutorați. Până la urmă, să fim serioși: sunt neajutorată. Poate chiar demnă de milă. Am mințit. Nu am centura neagră în karate. Nu sunt o dură. Credeam că sunt, până luna trecută. Chiar credeam. Viața mi-a dat câteva lovituri serioase și și-a făcut nevoile pe mine, dar am ținut mereu capul sus, dacă-mi este permis să combin metaforele. Sau nu. Uneori am simțit că și-a făcut nevoile fix pe capul meu. Singura mea mândrie: nu m-a văzut nimeni, niciodată, plângând. Apoi am devenit fata cea nouă la Liceul WV, în zona asta ciudată denumită Valley, care este în Los Angeles, dar nu este în Los Angeles, sau așa ceva. Și toate astea pentru că tatăl meu s-a căsătorit cu o doamnă bogată care miroase a migdale de lux, iar sucul de fructe costă 12 dolari aici și... și nu mai știu. Nu mai știu nimic acum.

Sunt mai pierdută, mai confuză și mai singură decât am fost vreodată până acum. Nu, liceul nu va fi niciodată o perioadă de care-mi voi aduce aminte cu nostalgie. Mama mi-a spus cândva că lumea este împărțită în două feluri de oameni: cei care iubesc anii de liceu și cei care petrec următorii zece ani încercând să-și revină după anii de liceu. Ce nu te omoară te face mai puternic, spunea ea.

Însă ceva a omorât-o și eu nu sunt mai puternică. Imaginează-ți asta! Poate că există și un al treilea tip de persoană: cea care nu își mai revine niciodată după anii de liceu.